Վահան Տերյան

Արևածագ

Ես կանգնած եմ վայրի ժայռի կատարին,
Բա՜րձր, բա՜րձր, հեռավոր ու մենավոր.
Այնտեղ, ցածում, դեռ նիրհում են դաշտ ու ձոր,
Դեռ խավար է այնտեղ՝ դաժան ու լռին:

Սակայն շուտով կատարներից հեռանիստ
Արևն այնտեղ հուր կրթափե և ոսկի,
Եվ կրցնծան դաշտերը՝ լուռ ու հանգիստ,
Երկիրն անհուն կարոտ կյանքի և խոսքի:

Եվ դու կերգես, զարթնած աշխարհ, իմ առաջ,
Կարձագանքես իմ ողջույնին սիրառատ,
Կլսեմ ես դարձյալ աղմուկ ու շառաչ
Ու կլսիրեմ հեքիաթային առօրյադ:

Լռություն է, մութ է այնտեղ, սակայն իմ
Սրտում արդեն արշալույս է՝ հարությո՜ւն.
Ողջո՜ւյն ձեզ մութ ուղիներում երկրային,
Իմ եղբայրնե՛ր, հեռուներում և բանտում…